

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 215/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 20 stycznia 2022 roku w sprawie IV Ka 215/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość jego czynu były wyższe niż nieznaczne, podczas gdy właściwa analiza elementów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>podmiotowych i przedmiotowych, a zwłaszcza okoliczności popełnienia czynu prowadzi do wniosku, że zarówno wina oskarżonego, jak i społeczna szkodliwość czynu były nieznaczące, a zatem, że w niniejszej sprawie wobec ziszczenia się pozostałych przesłanek zachodziły podstawy do warunkowego umorzenia postępowania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sprawstwo oskarżonego nie było kwestionowane i w świetle zebranych dowodów nie budzi wątpliwości. Prawidłowa jest też ocena prawna przypisanego mu czynu.</p> <p>Podstawową przesłanką zastosowania warunkowego umorzenia postępowania jest stwierdzenie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Oznacza to przede</p>			

wszystkim, że sąd, rozważając stosowanie tego środka, musi najpierw ustalić wszystkie przesłanki odpowiedzialności karnej (zob. post. SN z 27.11.2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, Nr 1, poz. 9). Zwraca się także uwagę, że wymagany nieznaczny stopień winy powinien być w szczególności przyjmowany, gdy zachodzą kodeksowe okoliczności zmniejszające winę, tj. takie, z którymi ustawodawca karny łączy zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia.

Ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu następuje przede wszystkim na podstawie okoliczności wskazanych w art. 115 § 2 kk. Stopień ten musi być wyższy od „znikomego”, ale niższy od „znacznego”.

Oznacza to, że sąd, chcąc zastosować warunkowe umorzenie postępowania, może wziąć pod uwagę tylko te czyny zabronione, które charakteryzują się

małą lub średnią szkodliwością społeczną (wyr. SA w Krakowie z 30.3.2005 r., II AKA 50/05, KZS 2005, Nr 5, poz. 33), poza zastosowaniem tej instytucji pozostają natomiast te przestępstwa, które charakteryzują się znacznym (wysokim) stopniem społecznej szkodliwości.

W tym kontekście należy uwzględnić, iż:

- przestępstwa z art. 178a § 1 kk są formalnymi i polegają na samym prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodził konkretnego niebezpieczeństwa;

- nie zachodzą w sprawie okoliczności zmniejszające stopień winy oskarżonego. Musiał on zdawać sobie sprawę z

konsekwencji
skazania w razie
zatrzymania go jako
kierowcy
prowadzącego
samochód w stanie
nietrzeźwości. Jego
trudna sytuacja
życiowa była taka
sama, jak obecnie,
mimo to prowadził
samochód w stanie
kompletnego
upojenia
alkoholowego.

Przyjmując to
ryzyko, musiał
wliczać w nie
odniesienie szkody
przez członków
jego rodziny, gdy
zostanie „złapany”.
Nie może więc
teraz przekonująco
uzasadniać
łagodzenia kary
pozbawienia
wolności ich
dobrem;

- oskarżony został
zatrzymany około
godziny 22. 00
(25 lutego 2021
roku) , gdy
poruszał się ulicami
(...) bez włączonych
światel. Jechał "całą"
jezdnią, wykonując
gwałtowne zwroty.
Pomimo sygnałów
światlnych i
dźwiękowych
dawanych mu przez
policję, nie
zatrzymał się od
razu, kontynuując
jazdę, skręcając w
dalsze ulice. Po
zatrzymaniu się

okazywał bardzo
widoczne oznaki
upojenia
alkoholowego.

Oskarżony stwarzał
poważne i realne
niebezpieczeństwo
dla innych
użytkowników
drogi;

- po zatrzymaniu
miał 1.17 mg/
l alkoholu w
wydychanym
powietrzu (z
tendencją malejącą).
Jego stan
nietrzeźwości
przewyższał ponad
czterokrotnie dolny
ustawowy próg
nietrzeźwości (art.
115 § 16 kk) i
spowodował
znaczne
upośledzenie
zdolności
psychofizycznych
sprawcy.

- tendencja ta
świadczy o tym, iż
w ciągu dnia musiał
spożywać duże ilości
alkoholu (jeszcze
około dwóch godzin
przed wyjazdem),
czyli wsiadł do
samochodu pomimo
spożywania
alkoholu, wiedząc,
iż jest pod jego
wpływem. W takim
stanie jeździł autem
po ulicach miasta.

Okoliczności
popęlnienia
przypisanego mu

czynu wskazują na znaczny stopień jego społecznej szkodliwości (picie alkoholu przed jazdą, wysoki stan nietrzeźwości, w sposób ewidentny i znaczny godzący w zdolności psychofizyczne sprawcy, popełnienie czynu w terenie zurbanizowanym, nie trzymanie toru jazdy pojazdu, jazda bez świateł).

W konsekwencji w niniejszej sprawie nie zostały spienione przesłanki umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania w postaci wymogu. aby wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne.

Z wyjaśnień oskarżonego wynika łatwość podjęcia decyzji o popełnieniu tego przestępstwa. W dodatku tłumaczył się, że pojechał po inną osobę, czyli bagatelizował stan w jakim się znajdował i niebezpieczeństwo jakie nawet powoduje dla przeszłego pasażera.

W sprawie wystąpiła przewaga

okoliczności obciążających nad łagodzącymi (te drugie dotyczą wyłącznie sytuacji rodzinnej i osobistej sprawcy), albowiem znacznymi były stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego, a ocena tych okoliczności zaliczona została przez ustawodawcę do podstawowych dyrektyw wymiaru kary.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (środek karny), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) mogłaby w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara

ta (w tym przypadku zakaz prowadzenia pojazdów) jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej.

Rażąca niewspółmierność przedmiotowego zakazu zachodzić może wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jego wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy tym środkiem, jaki należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a wymierzonym w I instancji.

Sąd odwoławczy uznał, iż taka sytuacja na korzyść oskarżonego w przedmiotowej sprawie zachodziła.

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk zagrożone jest karą

grzywny,
ograniczenia
wolności albo
pozbawiania
wolności do lat
2. Sąd wymierzył
oskarżonemu
grzywnę (czyli
najłagodniejszy
rodzaj
kary),niewysoką
w stosunku do
jego dochodów,
zakaz prowadzenia
pojazdów
mechanicznych na
okres 3 lat
oraz świadczenie
pieniężne w
wysokości 5000
złotych (oba
środki w minimalnej
ustawowej
wysokości). Sąd I
instancji uwzględnił
więc już w ramach
zastosowanej reakcji
karnej okoliczności
łagodzące.

Akceptacja zmiany
postulowanej przez
skarżącego,
cechującej się jednak
niezwykłą
łagodnością, której
nie był on w
stanie racjonalnie
uzasadnić.
prowadziłaby do
bezpodstawnego
premiowania
sprawcy i nie
osiągałaby
zakładanych celów
w zakresie prewencji
indywidualnej i
generalnej. Taka
kumulacja
okoliczności

obciążających musi mieć wpływ na wybór rodzaju reakcji karnej, która może mieć w tym przypadku zastosowanie i przeciwstawia się orzeczeniu wobec oskarżonego wyłącznie środka probacyjnego.

Ponadto orzeczenie przez sąd rejonowy w zaskarżonym wyroku wobec oskarżonego środka karnego (zakazu prowadzenia pojazdów wszystkich kategorii) w wysokości 3 lat nie jest reakcją karną rażąco surową. To z zachowania sprawcy wynika wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - II Wydział Karny z dnia 26 lipca 2012 r. II AKa 250/12, Legalis), jako potencjalny kierowca wszystkich pojazdów. Instytucja ta ma na celu eliminowanie z ruchu drogowego sprawców takich przestępstw, których okoliczności

popęlnienia
wskazują, że
prowadzenie przez
nich pojazdu zagraża
bezpieczeństwu w
komunikacji.

Sytuacja taka
zachodzi w
przypadku
oskarżonego.

Oprócz stopnia
nietrzeźwości
oskarżonego,
kompletnego
lekceważenia w tym
zakresie porządku
prawnego,
wykonywania
ryzykownej jazdy,
dowodzi dodatkowo,
że oskarżony nie
dysponuje takimi
cechami
przynależnymi
kierowcy, aby dawał
rękojmię
bezpiecznego
uczestniczenia w
ruchu drogowym
jakimkolwiek
pojazdem.

Sytuacja rodzinna
oskarżonego nie
może wpłynąć na
zmianę oceny sądu,
iż oskarżony
wykazał, że
prowadzenie
każdego samochodu
przez nią może
zagrażać
bezpieczeństwu w
komunikacji i
niezbędne okazało
się wyeliminowanie
jej - z tego powodu
- jako kierowcy z
ruchu drogowego,
co najmniej na

minimalny 3-letni
ustawowy okres
za tego rodzaju
przestępstwo.

Oskarżony może
wrócić do niego po
wykonaniu
przedmiotowego
zakazu i ponownym
zweryfikowaniu jego
kwalifikacji do
prowadzenia
pojazdów. W okresie
zakazu ciężar
wykonywania
obowiązków
domowych muszą
przejąć inni
członkowie rodziny,
lub osoby wynajęte.

Rażąca
niewspółmierność
kary, o jakiej mowa
w art. 438 pkt 4 kpk
ma miejsce zatem
jedynie wówczas,
gdy nie uwzględnia
należyte stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oraz nie realizuje
potrzeb w zakresie
prawidłowego
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa
(społeczne
oddziaływanie kary)
oraz celów
zapobiegawczych i
wychowawczych,
jakie ma kara
osiągnąć w stosunku
do skazanego.

Taka sytuacja w
ocenie sądu
odwoławczego -

<p>powodów wskazanych wyżej - w niniejszej sprawie nie zachodziła.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania na okres próby jednego roku; orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, ograniczając zakaz do kategorii podjazdów, której dotyczył zdarzenie; zaliczenie na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy; orzeczenie od oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 3000 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej,</p>		

jaką należałoby
 wymierzyć przy
 uwzględnieniu
 okoliczności
 przedmiotowych
 charakteryzujących
 czyn przypisany
 sprawcy oraz
 podmiotowych,
 związanych z jego
 osobą. Do uznania
 zasadności zarzutu
 opartego na
 podstawie art. 438
 pkt 4 kpk konieczne
 jest wykazanie przez
 skarżącego sądowi I
 instancji
 konkretnych
 uchybień w zakresie
 zasad logicznego
 rozumowania i
 doświadczenia
 życiowego przy
 ocenie znaczenia
 ustalonych
 okoliczności (tak
 podmiotowych, jak
 i przedmiotowych),
 czy też w zakresie
 nakazu ich
 kompletnego
 uwzględnienia –
 mających, stosownie
 do brzmienia art.
 53 kk, znaczenie dla
 wymiaru kary. W
 tym zakresie apelacji
 nie można uznać za
 skuteczną.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

4.1.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina Kara		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego wyroku w wymienionych zakresach.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych opłaty za drugą instancję oraz 20 złotych tytułem zwrotu wydatków.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana